

Γιατί, έκεινη άκριβώς τή στιγμή, ή θλήτρια και μοχθηρή ψυχή του πατροκτόνου πυργοδεσποτού, ή όποια πλανιόταν σαν νυχτερίδα φρικιαστική επάνω απ' τή κεφαλία μας, βρήκε κατάλληλο γι' αυτήν τό έδαφος μέσα στην ψυχή μου, και τρύπωσε δόλια κι' έκδισιαστικά σ' αυτήν, ψιθυρίζοντάς μου σκέψεις και προθέσεις αίματος κι' εγκλήματος εις βάρος του πατέρα μου, ή ό ποιές — εδνυχώς — δέν ήσαν δικές μου, και με τίς όποιές έστρεψε άμέσως ή συνειδήσι μου μία πάλη άγρια κι' άπεγνωσμένη...

Τά σκυλιά μας έκείνη τή στιγμή, με τό άλόγητο ένστικτό τους — με την έκκτη και μυστηριώδη γιά — μάς αίσθησι τους — τινάχτηκαν σαν φρενιασμένα απ' τή χαλιά τους, στά όποια κοιμόντουσαν, και νοιώθοντας την άγρια αυτή πάλη μου με τον σατανικό και κολασμένο επίσκηπτη μου, άρχισαν την ίδια άκριβώς έκείνη στιγμή νά ουρλιάζουν άπαισια και πένθημα... Μόλις κατάφερα νά τινάξω από πάνω μου τή φοικαλιά σέφι τής πατροκτονίας, μόλις κατάφερα νά διώξω έξω απ' τό κορμι μου την άμαρτωλή και καταχθόνια ψυχή, ή όποια με κυριάρχησε προσωρινά, τότε... τότε τή νύχτα τή φθνηκαν τά σκυλιά μας, τής ρίχτηκαν και την κυνήγησαν έξω ως τά δυό δέντρα. Έπακολούθησαν ή άλλόκοτες σκηνές — άκριβώς όπως σάς τίς διηγήθηκα στά χειρόγραφα μου — κι' όταν γυρίσαμε κατόπιν κουρασμένοι στον πύργο, πλαγιάσαμε και κοιμηθήκαμε άμέσως...

Ό ύπνος μου ήταν ταραγμένος... Γιατί πάλεναν σαν λυσσασμένες ή ψυχή μου ή άδύναμη και ή συνειδήσι μου ή δολοάβαρη κι' άγνη, με την ψυχή του βρυνκόλακα που μ' έσπρωχνε στο εγκλημα. Και μέσα στο κακό κι' άπαισιο όνειρό μου, νόμισα πως κάποιος πυροδόλησε και σκότωσε τον πατέρα μου. Έγώ, σύμφωνα με την ιδέα σας. Ό βρυνκόλακας, όπως νόμιξα εγώ...

Τώρα όμως συνήλθα και σπεύδω νά σας καθησάσω. Ναι, ό πατέρας μου ζει. ΖΕΙ!... Τόν ειχα σκοτώσει μέσα στ' όνειρό μου, στην ύπνοβασία μου μόνο...

Μόλις τελείωσε ή κυνηγετική μας έκδρομή, ό πατέρας μου έφυγε γιά την Προδηγία γιά ν' άνταμώσει την οικογένεια τής μελλούσης μηστής του, εγώ δέ... Έγώ...

Έγώ φεύγω κρυφά γιά τίς Ίνδιες!... Μακρυνά απ' τή σέφι του εγκλήματος, μακρυνά απ' τους φριχτούς επιάλτες, οι όποιοι δέν θέλουν πολύ γιά νά γίνουν προαγματικοί ηττες, ζει κάτω στην Δημοσιά και στην Έξιλέωσι, μακρυνά απ' την τόσο τραγικά άτυχη άγάπη μου...

Δικαιολογήστε με στον πατέρα μου, πείστε τον ότι κάποιος νεανικό μου άμάρτημα με σπρωχνει νά φύγω μακρυνά του.

Πρός Θεού όμως, νά μη μάθη τίποτε ποτέ του... Γιατί τότε, αλλοίμονο, θά καταπιεί άγλύκαντες φαρμάκια, ό λατρευτός κι' άγαπημένος μου πατέρας... Άς τον κάνει εδνυχισμένον ή θυσία μου αυτή...

Υγιαίνετε... Συγχωρήστε με γιά την ταραχή και τίς ένοχλήσεις πού σάς προξένισα... Και ειθε νάναι όρεξονάρκι' όχι άντιόδ' χαιρετισμός μου αυτός...

Αρμάνδος ντε Β...
Και γιά την άριθεία.
JEAN AICARD

ΒΛΑΜΙΚΑ ΚΙ' ΑΝΤΑΜΙΚΑ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ ΠΛΑΚΙΟΤΙΣΣΑ

Μωρή Πλακωτίσσα τρελλή
με τό σγουρό σου τό μαλλί,
ού τζελατίνα, σαν πηχτή, πού τρέμει τό κορμι σου,
δέν τό φαντάστηκες ποτέ,
— δώσε τό δίχη μου, Χριστέ, —
τίς άμαρτίες, σαν περνάς, πού παίρνεις στην ψυχή σου;

Γιά τά μαλλιά σου μωρή,
ό γυιός του Λάμπρου του Σφυρη
τρελλάθηκε και στο Λαφνί, φαντάζεται παλάτια
και στο ψηλότερο βουνό
— την πίστι σου και τό γονειό! —
ό Βάγγος φτύνει τό αίμα του γιά τά γλυκά σου μάτια.

Κι' εγώ, χωρίς νά παινεθώ
— όλοι τό λέν, όπου σταθώ —
πού ή γκόμενες παίρναν σειρά, νάρθουν νά τίς φιλήσω,
γιά τά τρυφία σου τ' άγνά
τά δίμελα και κασιτανά
τώρριξα τώρα στο ποί κι' άπρόκοφτος θά ούσω.

Και με κυττάζει και πονει
ή άδερφή μου ή όρφανή
και καταριέται ή μάνα μου, την άμοιρή μου γέννα...
Έτσι νά τόβρης, στην ψυχή,
δώσε μου λίγη προσοχή,
πού άρνήθηκα την Παναγιά, γιά νά λατρέψω έσένα!

ΚΑ'Υ'ΜΟΙ

Κάτω απ' τό παραθύρι σου εξαγούτησα
κι' άντίκρυνα τον ήλιο νά χαράζει,
δέν ήπια, από τον πόνο μου, ούτε δειτνήσα
κι' απ' τον καύμο μου άκόμα πού με σφάζει.

Κι' άκουα τά βιολιά πού κελαϊδούσανε
και τίς ευχές στο γάμο σου πού διναν
και τά γλυκά σου γέλια πού τρυπούσανε,
ού δικαία μαχαίρα και με όβνυαν.

Κι' ελπα ν' άνέβω και παραμερίζοντας
τόν κόσμο, πά στο γέλιο νά σε πνίξω,
άφου μπροστά σου έκει τό στήθεια ανοίγοντας
τ' άχνάρια, από τά χείλια σου, νά δείξω...

Έτσι με τό κεφάλι μου βουλήθηκα,
μά άλλοιώς με την καρδιά... και ντροπιασμένος
μέσα μου «καλορροίζικη» σου ευχήθηκα
και σύρθηκα και χάθηκα σκιμμένος!

ΑΛΛΑΞΕ ΓΝΩΜΗ

Κάθε ματιά σου πού έσφαζε
γαλι ή καρδιά μου κι' έσαζε...
Σε κάθε χαμογέλιο σου — τριαντάφυλλα ανοιγμένα —
από τή γλύκα του έλθωνα
κι' απ' τή χαρά μου τέλειωνα
κι' ευχαριστούσα κλαίοντας τή μάνα πού μ' έγέννα!

Μά σύ πηξ κι' άγάπησες
στραβά, σαν τίς άράπισσες
τό Νίνιο τον όμορφομένο, πού σουτίζε παλάτια
κι' εγώ, γιά τό χατήρι σου
— τή μάνα και τον κύρη σου! —
πού έθουνα, δέ γέμιζα τ' άχόρταγά σου μάτια.

Σαν τί του νοστιμεύτηκες
και πηξ και μερδεύτηκες
σε ψευτοναστενάγματα και σ' άγαπητικία...
Αυτός θέλει την προίκα σου
και δέν κυττά τή γλύκα σου
και μόλις πάν' ή φούφια του θά κάνει σαφαρίκια!

Γι' αυτό τή γνώμη σου άλλαξε
και στην καρδιά μου στάλαξε
βάλσαμο απ' τή φωνούλα σου, πού σαγηνεύει άστριτη,
άλλοιώς γλυκιά μου φόνισσα,
μά τουτο έδώ πού άκόμισα,
άντρούλη σου πριν νά τον πηξ στον κόνω μακαρίτη...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΙ ΕΙΧΕ ΜΕΣΑ ΤΟ ΛΑΓΗΝΙ

Μία σκοτεινή νύχτα, κάποιος τυφλός περπατούσε σ' ένα στενό δρομάκι, κρατώντας στο ένα του χέρι ένα άναμμένο φανάρι κι' ένα μικρό λαγήνι, και στο άλλο τό μπαστούνι του.

Σε κάποια στιγμή τον σταμάτησε ένας γείτονάς του και του ειπε: — Δέν μπορώ νά καταλάβω, μπαίρμα Γιώργο, γιατί κρατάς αυτό τό φανάρι. Μήπως ή νύχτα και ή μέρα τό ίδιο δέν εινε γιά σένα;

— Τό φώς αυτό δέν τό κρατάω γιά τον έαυτό μου, αγαπητέ μου, του άπάντησε ό τυφλός. Άλλά γιά σένα και γιά όλους τους νυχτερινούς διαβάτες πού εινε στραβά κι' άπόρροχτοι και μπορεί νά πέσουν επάνω μου και νά μου σπάσουν τό λαγήνι μου.

— Κι' όταν δέν έχεις μαζί σου τό λαγήνι σου, δέν κρατάς φώς; ρώτησε ό διαβάτης.

— Μά άν κανένας περαστικός πέσει τότε επάνω σου και σου σπάσει τό κεφάλι;

— Έ, δέν πειράζει, άπάντησε ό τυφλός. Τό κεφάλι γιατρεύεται, μά τό λαγήνι δέν ξαναφτινάζεται.

— Μ' άλλα λόγια, μπαίρμα Γιώργο, περισσότερο σημασία δίνεις στο λαγήνι σου, παρά στο κεφάλι σου, ειπε γελώντας ό γείτονας.

— Καίμνε, νάξερεις τί αξίζει τό πράγμα πού εινε μέσα στο λαγήνι, δέν θά μιλούσες έτσι.

— Τι αξίζει;

— Νά, τό πράγμα αυτό νικάει όχι μόνο τό δικό σου τό κεφάλι, μά και τά μεγαλύτερα κεφάλια άκόμα. Εινε άνωτερο απ' όλα τά μυαλά του κόσμου, άπάντησε ό τυφλός, γιαι τό κάνει και γίνονται κουρκοϋτι.

— Μά τέλος πάντων, τί έχεις μέσα στο λαγήνι;

— Κρασί έχω! Δέν τό κατάλαβες; άπάντησε ό τυφλός.

